

АЙЗЪК АЗИМОВ В МАРСПОРТ БЕЗ ХИЛДА

Превод от английски: Радослав Начков, 1981

chitanka.info

Всичко се нареждаше като на сън. Нямаше нужда от никакви приготовления от моя страна. Нямаше нужда да го докосвам. Само наблюдавах как нещата се развиваха — може би точно тогава за пръв път подуших катастрофата.

Играта започна с редовната ми едномесечна отпускателна практика между задачите. Месец работа и месец почивка беше установената практика в Галактическата служба. Пристигнах в Марспорт за редовната тридневна аклиматизация преди краткия полет до Земята.

Обикновено Хилда, бог да я благослови, най-сладката съпруга, която някой някога е притежавал, ме чакаше там и двамата спокойно си прекарвахме една чудесна малка ваканция. Единственият проблем беше, че Марспорт е най-свадливото кътче в цялата система и малката съпругеска интерлюдия съвсем не е най-подходящото нещо за тук. Само че, кажете ми, драги, как да обясня това на Хилда?

Е, този път, тъща ми, бог да я благослови (за разнообразие), се разболя точно два дни преди да кацна в Марспорт и в нощта, преди да се приземим, получих космограма от Хилда, гласяща, че само този път няма да ме посрещне, защото ще трябва да постои с майка си на Земята.

Изпратих ѝ в отговор искрено любещите си съжаления и неопишуема тревога, що се отнася до майка ѝ, и когато се приземих, о, чудо!

Аз съм в Марспорт без Хилда!

Но, разбирате ли, това все още беше нищо. Това беше още скицата на една картина; скелетът на жената. Сега идваше същината на въпроса — полагането на бои върху платното, плата и кожата върху костите.

Тъй че аз се обадох на Флора (една Флора от известни, макар и редки, епизоди в миналото), като за целта използвах видеокабината. По дяволите разходите; пълен напред!

Аз залагах десет към едно срещу себе си, че тя няма да бъде у дома си; че ще бъде заета с нещо, а видеофонът ѝ — изключен; дори, че ще е умряла.

Но тя си беше в къщи с включен видеофон и, Велика Галактико, май беше всичко друго, но не и мъртва!

Изглеждаше по-добре от всякога. Времето ни най-малко не изсушава, както твърдят някои, а и привычката съвсем не накърняваше неизчерпаемостта ѝ многообразие.

Дали Флора се зарадва, като ме видя? Тя изписка:

„Макс! Толкова години минаха!“

„Знам, помня, Флора, но ако си свободна, пак можем да се видим. Познай защо! Аз съм а Марспорт без Хилда!“

Тя пак изписка:

„Не е ли чудесно! Пристигай тогава!“

Малко се поопулих. Това вече беше много.

„Искаш да кажеш, че наистина си свободна?“

Трябва да разберете, че Флора никога не е на ваше разположение без куп предварителни бележки и уговорки. Е, тя беше способна да ви нокаутира.

Флора каза: „Ах, имам един незначителен ангажимент, Макс, но ще се погрижа за това. Ти ела.“

„Идвам“, рекох щастливо.

Флора беше особено момиче — казвам ви — гравитацията в покоите ѝ беше под Марсианската, 0.4 от нормалната Земя. Дреболията, която я освобождаваше от псевдогравитационното поле на Марспорт беше скъпа, разбира се, но ако някога сте държали в ръце момиче при 0,4, няма да има нужда от обяснения. Ако не сте, обясненията няма да помогнат. Мога само да ви съчувствувам.

Та приказвахме за летене върху облаците.

Изключих видеофона, като само перспективата, че ще имам скелета заедно с горещата ѝ плът върху него, можеше да ме накара да изтрия образа ѝ с такава пъргавина. Измъкнах се от кабината.

И в този момент, точно в този момент, наистина в този миг първият полъх на катастрофата ме удари в главата.

Този първи полъх беше въплътен в плешивата глава на оня въшливец Рог Кринтън от полицията на Марс, лъщяща над една мутра, съставена от белезникаво сини очи, бледожълто лице и бледакафяви мустаци. Аз не се трогнах да коленича на четири крака и да удрям чело в земята, защото отпуската ми беше започнала от минутата, в която слязох от кораба. Тъй че казах с обичайната учтивост:

„Казвай какво искаш, че бързам. Имам среща.“

Той каза:

„Имаш среща с мене. Чаках те на пункта за разтоварване.“

„Не съм те забелязал...“

„Ти нищо не забеляза“, каза той.

Тук той беше прав, защото, ако е бил на пункта, оттогава би трябвало да се е въртял наоколо, защото аз минах оттам като Халеевата комета през короната на Слънцето.

„Добре Какво искаш?“

„Имам една малка работа за тебе.“

Засмях се. „Сега е свободният ми месец, друже.“ „Спешна бойна готовност, друже.“

Което значеше, никаква отпуска, без коментари. Не можах да повярвам.

„Що за чудо, Рог. Имай сърце. Имам моя собствена бойна готовност.“

„Нищо подобно.“

„Рог, изревах, на можеш ли да хванеш някой друг? Който и да е друг?“

„Ти си единственият агент клас А на Марс.“

„Тогава обади се на Земята! От центъра изстрелват агенти като микрочастици!“

„Всичко трябва да бъде приключено до 11 часа тази вечер. Но какво става с тебе? Свидят ти се три часа?“

Сграбчих главата си. Малкият просто не знаеше.

„Ще ми разрешиш да се обадя, нали?“, казах.

Влязох в кабинката, изгледах го кръвнишки и изръмжах:

„Личен разговор.“

Флора отново изгря на екрана, подобно на мираж върху астероид.

„Нещо не наред, Макс? Не казвай, че е станал някакъв фал. Вече унищожих другия си ангажимент!“

„Флора, рожбо, ще дойда, *ще дойда*! Но изскочи нещо друго.“

С обиден глас тя зададе обичайния въпрос и аз отвърнах:

„Не. Не е друго момиче. Когато ти си в този град, за мен няма други момичета. Жени, може би, но не момичета. Писенце! Сладурано!“ (Изведнъж почувствувах един раздиращ порив, но така или иначе, прегръщането на телевизионни екрани не може да бъде

никакво развлечение за един зрял мъж.) „Длъжен съм. Само почакай. Изобщо няма да се забавя.“

Тя каза: „Да, добре“, но така ясно личеше, че съвсем не е добре, че ме побиха тръпки. Излязох от кабината.

„О, кей, Рог, каква каша си ми забъркал?“

Влязохме в бара на космодрума и се настанихме в едно изолирано сепаре. Той каза:

„„Гигантът на Антарес“ пристига от Сириус в 8 часа вечерта местно време, точно след половин час.“

„Чудесно.“

„Между другите ще слязат трима души, които ще чакат «Унищожителят на разстояния», пристигащ от Земята в 11.00. Тримата ще се качат на «Унищожителят» и вече ще бъдат вън от нашата юрисдикция.“

„И така?“

„И така между 8.00 и 11.00 те ще се намират в една специална чакалня и ти ще бъдеш заедно с тях. Ще ти дам пространствени стереоснимки на всеки от тях, за да знаеш кои са и изобщо кое как е. Твоята задача е между 8.00 и 11.00 да установиш кой от тях пренася контрабанда.“

„Каква контрабанда?“

„Възможно най-лошото. Изменен Космолин.“

Той ме беше хвърлил в тъч. Много добре знаех какво беше това Космолин. Ако сте прекарвали поне един космически полет, също ще имате чудесна представа. В случай че не сте се отлъчвали от Земята, нескривана истина е, че при първия си космически полет всеки се нуждае от него; почти всеки го употребява при първата си дузина пътувания; мнозина го вземат при всеки полет. Без него се получава виене на свят с усещане за свободно падане, предизвикващо писъци и ужаси; и почти непрекъсната психоза. С него не се получава нищо; никой от нищо не се тревожи и безпокои. Освен това организъмът не привиква към Космолина, нито пък се получават неприятни странични ефекти. Космолинът е идеален, жизнено необходим, незаменим. Когато се съмнявате, вземайте Космолин.

Рог каза:

„Точно така. Изменен Космолин. Чрез много проста реакция, която може да се извърши във всяко мазе, Космолинът може

химически да се промени в наркотик, обременяващ с огромни разходи, и който се превръща в неизлечима мания от първия път. Отгоре на това, той не отстъпва на най-опасните алкалоиди, които познаваме.“

„И точно сега ли открихме това?“

„Не. Това е известно на Службата от години, но не се е разпространявало, защото безусловно сме смазвали всяко подобно откритие. Но сега вече е отишло твърде далеч.“

„В какъв смисъл?“

„Един от мъжете, които ще слязат на този космодрум, носи в себе си изменен Космолин. Химиците в Системата Капела, вън от нашата Федерация, ще го анализират и ще открият начин за синтезиране на повече наркотик. Тъй че пред нас ще стои перспективата или да се борим срещу най-страшната наркотична заплаха, с която някога сме се сблъскали, или да подтиснем проблема чрез ликвидиране на източника.“

„Искаш да кажеш, Космолина?“

„Точно. А ако ликвидираме Космолина, ликвидираме и космическите полети.“

Реших направо да стигна до същността.

„И кой от тримата го носи?“

Рог се усмихна накриво.

„Ако знаехме, за какво щеше да си ни ти? Ти трябва да откриеш в кой от тримата е.“

„Ти ме караш да върша един долен обиск!“

„Само ако докоснеш невинен човек, рискуваш да те подстрижем през гърлото. Всеки от тримата е голям човек на собствената си планета. Единият е Едуард Харпонастър, другият е Джоакин Липски, а третият — Андиамо Феручи. Какво ще кажеш?“

Беше напълно прав. Бях чувал за всеки от тях.

„Нима някой от тях ще се заеме с мръсна сделка като...“

„В играта са включени трилиони, което значи, че всеки от тримата е способен. И един от тях наистина е, защото Джек Хоук се добра точно дотук, преди да го убият.“

„Джек Хоук убит?“ За момент изключих от наркотичната заплаха. За момент почти забравих за Флора.

„Да, и то убийството е подготвено от един от тримата. Сега ти трябва да разбереш кой. Посочи с пръст верния до 11.00 и ще има

поощрение, повишение на заплатата, отмъщение за Джек Хоук и спасение за Галактиката. Ако посочиш невинен човек, ще се получи срыв в междупланетните отношения, ще бъдеш изхвърлен от Службата и ще влезеш във всички черни списъци оттук до Антарес и обратно.“

„Да предположим, че не посоча никой от тях“, казах.

„Що се отнася до Службата, ще бъде все едно, че грешно се посочил престъпника.“

„Трябва да посоча истинския, или главата ми ще ми бъде връчена?“

„На тънки резенчета. Започваш да ме разбираш, Макс.“

През цялото си съществуване на грозник Рог Кринтън никога не ми се беше струвал по-противен. Единственото утешение, което добивах, като се взирах в него, беше мисълта, че и той също бе женен и че през цялата година живееше в Марспорт с жена си. И той го заслужава. Може би съм прекалено суров, но той наистина го заслужава.

Едва щом Рог се изгуби от погледа ми, отскочих да се обадя на Флора.

Тя каза: „Е?“

„Рожбо, сладуранче, случи се нещо, което не мога да ти обясня, но трябва да го свърша, разбираш ли? Само ме почакай, ще го направя, дори ако трябва да преплувам Големия Канал до вечните ледове в белъто си, разбираш ли? Дори ако трябва да изтръгна слънцето от небето, дори ако трябва да се разкъсам на парчета и да се изпратя в колет по пощата.“

„О, о, каза тя, ако знаех, че ще трябва да чакам...“

Аз примигах. Флора съвсем не беше поетичен тип. Всъщност тя беше простичко същество, но в края на краищата при перспективата да се нося при ниска гравитация в море от жасминов парфюм заедно с Флора съвсем не беше необходимо да поставям ценз за поетичност.

Казах припряно: „Само ме почакай, Флора. Изобщо няма да отнеме време; ще си наваксаме загубеното.“

Бях ядосан, разбира се, но все още съвсем не и обезпокоен. Рог още не беше ме оставил, когато се сетих точно как ще различа престъпника от другите.

Беше съвсем лесно. Би трябвало да повикам обратно Рог и да му обясня, но няма закон, забраняващ желанието да имаш шунка в яйцата

си и кислород във въздуха, който дишаш. Ще ми отнеме само пет минути и тогава отивам право при Флора, наистина малко по-късно, но с поощрение, повишение и по една лигава целувка от Службата на всяка буза.

Виждате ли, винаги е така. Големите индустриалци много-много не пътуват из Космоса, при нужда използват транс-видео връзка. А когато им се наложи да отидат на някоя ултрависша междупланетна конференция, за каквато вероятно тези тримата пътуваха, те вземат Космолин. От една страна, нямат зад гърба си достатъчно полети, за да рискуват да пътуват без препарата, а, от друга, Космолинът прави полета възможно най-скъп, а индустриалците вършат всичко по най-скъпия начин. Много добре познавам психологията им.

Сега това ще важи за двама от тях. Обаче онзи, който пренася контрабандата, не би рискувал с Космолина дори за да се предпази от космическата болест. Под действието му той би могъл да изхвърли наркотика или да го подари на някого, най-малкото да бръщолеви безсмислици за него. Той ще трябва да се самоконтролира.

Беше доволно просто, тъй че аз само ги очаквах.

„Гигантът на Атарес“ пристигна навреме и аз зачаках с напрегнати мускули на краката, за да изхвърча веднага щом пипна за яката мръсния плъх-убиец с наркотиците и засия двамата капитани на индустрията по пътя им.

Най-напред внесоха Липски. Той имаше дебели червени устни, закръглени бузи, много тъмни вежди и сивееща коса. Само ме погледна и седна. Нищо. Беше под Космолина.

„Добър вечер, сър“, казах.

Липски отвърна със сънен глас:

„Съревнованието за 3/4 час и чаша кафе в Панама за свободата на словото.“

Всичко това беше Космолина. Бутоните в човешкия мозък са отпуснати свободно. Всяка сричка предполага следващата в свободна асоциация.

Следващият беше Андиамо Феручи. Дълги, боядисани черни мустаци, тъмна кожа, сипаничаво лице. Той седна с лице към нас.

„Добре ли пътувахте?“, казах аз.

Той отвърна:

„Вахтата на светлината фантастично езеро обагрят корона на ангел.“

Липски каза:

„Ангел на мъдрите ръководи книга за общото всеки.“

Захилих се. Оставаше Харпонастър. Лъчевият ми пистолет беше добре прикрит с ръка, а магнитните белезници — готови да го сграбчат.

И тогава влезе Харпонастър. Беше тънък, кожа и кости, почти плешив и изглеждаше доста по-млад, отколкото на портрета. И той беше в Космолин до козирката.

„По дяволите“, изръмжах.

Харпонастър каза:

„Литературата на речта последен път видях гора и ти казваш.“

Феручи отвърна:

„Ваше е семето на територията под диспута пребивава добре и продължава пътя за славея.“

Липски продължи:

„Веещи лордове скачат на пинг-понг.“

Взирах се от единия в другия, докато глупостите се лееха във все по-къси струйки, и накрая настъпи тишина.

О кей, схванах картината. Един от тях се преструваше. Беше мислил предварително и се беше сетил, че пропускането на Космолина ще бъде улика. Може би беше подкупил някой чиновник и му бяха инжектирали физиологичен разтвор или го беше отбягнал по някакъв друг начин.

Един от тях трябва да симулира. Съвсем не беше трудно да се симулира състоянието. Комедиантите под земната атмосфера редовно представяха космолинови гротески. *Ти* си ги слушал.

Аз ги наблюдавах и почувствувах първото настръхване в основата на черепа си, което гласеше: Какво ли, ако не успееш да посочиш истинския?

Вече беше 8.30 и тук беше заложила професията ми, репутацията ми, та дори и омекващата на врата ми глава. Отложих всичко за по-нататък и помислих за Флора. Тя нямаше да ме чака вечно. Колкото до това, едва ли имаше шанс да ме чака и половин час.

Зачудих се. Щеше ли симулантът да съхрани свободното асоцииране, ако лекичко го вкарахме в опасна зона?

Аз казах: „Някои болести се лекуват с определени наркотици.“

Липски каза: „Цитаделата на Ностромо опияти изпод подземиято ре ми фа сол.“

„Соларис изследваме Амон-Ра разтвор за спасение.“

„Ние еднородно опус.“

Заглъхнаха с мърморения.

Отново се опитах, не забравяйки нито за миг да внимавам. Когато изтрезнеят, щяха да си спомнят всичко, което съм казал, и това, което говорех, трябваше да бъде съвсем безобидно.

„Това е един добре измислен космически маршрут.“

Феручи каза: „Рутината на черната овца на тройката е Аелита.“

Прекъснах го, обръщайки се към Харпонастър.

„Добре оформен космически маршрут.“

„Утешение на абсурда на бона надвесен тигър и куче.“

Отново прекъснах, втрещвайки се в Липски.

„Надежден космически маршрут.“

„Руини изтерзани степи виеша хиени.“

Опитах се още няколко пъти и не сполучих. Измамникът, който и да беше той, или беше практикувал, или имаше природна дарба да говори по свободна асоциация. Той изключваше мозъка си и позволяваше на думите да се леят свободно, както в минали времена. И после сигурно беше вдъхновен от това, че знаеше точно по следите на какво съм. Ако „наркотик“ не беше го издал, то „космически маршрути“, повторено три пъти — сто на сто. От страна на другите двама нямаше опасност, но *той* щеше да се досети. И сега ми се подиграваше. И тримата произнасяха фрази, които можеха да бъдат изтълкувани двояко — опият из подземиято, черната овца на тройката, разтвор за спасение. Двама от тях безпомощно говореха напосоки, третият се забавляваше.

И как щях да го открия? Бях като в треска, изпитвах бясна омраза към него, пръстите ми трепереха. Мръсният плъх искаше да поквари Галактиката. Отгоре на това, той беше убил моя колега и приятел. Като капак, не ме оставяше да отида при Флора.

Можех да се приближа до всеки от тях и да започна да ги претърсвам. Двамата под действието на Космолина нямаше дори да мръднат за да ме спрат. Те не бяха в състояние да изпитват никакви чувства като страх, тревога, омраза, страст, нито пък каквито и да било

желания за самозащита. И ако някой дори едва-едва се опиташе да окаже съпротива, щях да знам моя човек.

Но после невинните щяха да си спомнят. Щяха да си припомнят личен обиск, докато са били под Космолина.

Въздъгнах. Ако го направех, щях да намеря престъпника, но след това щях да съм нещо толкова сходно на накълцан дроб, колкото никой досега не е бил. Щеше да има прочистване в Службата, щяха да се повдигнат зловонни въпроси и съмнения из цялата Галактика и в безпорядъка и възбудата тайната за изменения Космолин тъй или иначе щеше да изскочи, така че каква полза от всичко.

Разбира се, имаше голяма вероятност веднага да улуча този, когото търсех. Шанс едно на три. Щях да избира един и господ да ми е на помощ.

Глупости, побърквам се, нещо ги беше задвижило, докато си мърморех под носа, и Космолина е заразен за млади момчета, о, боже!

Отчаяно се взрях в часовника си и погледът ми се фокусира върху 9.15.

Къде по дяволите бързаше времето?!

О, господи! По дяволите! О, Флора!

Аз нямах избор. Тръгнах към кабината за още един разговор с Флора. Само един бърз, нали разбирате, за да не изтлеят съвсем нещата, ако разбира се, вече не бяха угаснали. Тя няма да се обади, повтарях си самичък. Опитах се психически да се подготвя за това. Имаше други момичета, имаше други...

Но какъв смисъл, други момичета за мен не съществуваха. Ако Хилда беше в Марспорт, не бих и помислил за Флора, и това не би имало никакво значение. *Но аз бях в Марспорт без Хилда* и имах среща с Флора.

Сигналът все тъй звучеше, а аз не се решавах да го прекъсна.

Отговор! Отговор!

Флора се обади. Тя каза:

„Ти ли си?“

„Разбира се, любима, кой може да бъде.“

„Много хора. Някой, който щеше да дойде.“

„Остава ми да довърша една съвсем малка работа, сладурче!“

„Каква работа? Пак за кого пластони?“

Почти щях да поправя граматиката ѝ, но напрегнато мислех какъв беше тоя удар с пластоните. Изведнаж си спомних. Веднаж ѝ бях казал, че съм в пластонния бизнес. Беше тъкмо тогава, когато ѝ бях подарил една много сладка нощница от пластон.

Казах ѝ:

„Виж какво. Дай ми още половия час.“

Очите ѝ овлажняха.

„Седя тук съвсем самичка.“

„Ще ти компенсирам за всичко, бебче.“ За да разберете колко бях започнал да обезумявам, ще ви кажа, че определено започвах да мисля за пътечки, минаващи през някое бижу, дори с цената на значителна празнина в банковата ми сметка, която при проникателния поглед на Хилда, ще ѝ се стори като конеглавата Небюла, разкъсваща млечния път.

Флора каза:

„Имах уредена една многообещаваща среща и я провалих.“

Внимателно протестирах:

„Но ти спомена, че било само някакъв незначителен ангажимент.“

Това беше грешка. Разбрах го в мига, в който го произнесох. Флора изпищя. „Някакъв незначителен ангажимент!“ (Тя се беше изразила точно така. Тя наистина беше казала точно това. Но когато спориш с жена, ако истината е на твоя страна, може само да стане по-лошо. Нима не знаех това?)

„Ти наричаш срещата с мъжа, който ми беше обещал имение на Земята...“

Тя продължаваше да говори за това проклето имение. В Марспорт нямаше момиче, което не се мъчеше да си изпроси имот на Земята, а тези, които бяха успели, можеха да се преброят на шестия пръст на всяка ръка.

Опитах се да я спра. Нулев ефект.

Като заключение Флора каза: „И ето ме сега съвсем сама, без никаква компания“, и изключи връзката.

Е, все пак тя беше права. Чувствувах се като най-долния мерзавец в Галактиката.

Върнах се обратно в чакалнята. Взирах се в тримата индустриалци и размишлявах върху реда, в който щях бавно да

започна да ги душа, ако, разбира се, можех да получа заповед за душене. Сигурно Харпонастър първи. Той имаше мършав, жилест врат, около който пръстите ми чудесно щяха да прилегнат, и остра адамова ябълка, в която палците ми щяха да открият удобна опорна точка.

Това малко ме посъживи, дори до такава степен, че изръмжах под нос: „Ей, момче!“, за да разсея малко гнетящите ме мисли и желания, въпреки че в момента едно момче не беше съвсем точно това, което желаех.

Това веднага ги събуди.

Феручи каза:

„Честохиляди диви козли летят ята атрофирали липоиди.“

Мършавият врат добавя:

„Директен енигомид идиот отблъсква вакуума.“

Липски каза:

„Умаляемото Отон Перон Нерва Август стриптийз.“

Някой добави:

„Изродена атмосфера радий с долар.“

„Ларинкси изтерзан който изневиделица.“

„Лицеоткривател.“

„Етелин.“

„Лина.“

„Ина.“

И нищо.

Те се пулеха в мен, аз се взирах в тях. Те бяха лишени от чувства (двама от тях), аз — от идеи. А времето течеше.

Наблюдавайки ги, пак се сетих за Флора. Хрумна ми, че каквото имах за губене, вече най-вероятно безвъзвратно е изгубено. Така че можех поне да поприказвам за нея.

Аз казах:

„Джентълмени, в този град има едно момиче, чието име няма да споменавам, за да не я компрометирам. Позволете ми да ви я опиша, джентълмени.“

И аз го направих. Последните два часа бяха така наострили съзнанието ми като един гладък, блестящ ръб, че описанието на Флора ми се стори като някакво лирическо отклонение, което сякаш

избликваше от някакъв извор на мъжествена сила дълбоко в катакомбите на подсъзнанието ми.

Те продължаваха да седят, застинали почти, като че слушаха, без да ме прекъсват. Хората под действието на Космолина се държат с определена учтивост. Никога не биха продумали, докато някой друг говори. Точно за това се редуват.

Тъй че говорех ли, говорех с една прочувствена тъга в гласа си, докато високоговорителят обяви със скърцащи звуци кацането на „Унищожителя на разстояния“.

Било каквото било. Казах високо: „Изправете се, джентълмени! Не и ти, мръсен убиец!“, и магнитните ми белезници щракнаха върху китката на Феручи, преди да въздъхне.

Феручи се съпротивяваше като демон. Не беше под никакъв Космолин. Откриха наркотика в тесни пластмасови подпътници с цвят на кожа, плътно прикрепени от вътрешната страна на бедрата му. Човек изобщо не можеше да ги забележи, можеха само да се усетят с пръсти, и дори тогава трябваше да си послужиш с нож, за да се увериш.

След всичко, хилейки се идиотски от облекчение, Рог Кринтън ме сграбчи конвулсивно за ревера.

„Как успя да го направиш? Какво го издаде?“

Отвърнах му, опитвайки се да се направя на безразличен.

„Един от тях симулираше опиянение от Космолин. Бях сигурен в това. Тъй че разказах им... (тук станах предпазлив — детайлите не му влизаха в работата, знаете) ъ-ъ, за едно момиче, разбираш ли, и двама от тях изобщо не реагираха, те бяха под Космолина. Но дишането на Феручи се ускори и на челото му се появиха капчици пот. Представих им една достатъчно емоционална ситуация и той реагира така, че не беше под действието на Космолина. Сега ще ме пуснеш ли?“

Той ме пусна и аз почти паднах назад. Бях готов да излетя. Краката ми сами риеха земята, без инструкции от моя страна, когато се върнах назад.

„Хей, Рег, казах, можеш ли да ми подпишеш един чек за хиляда бона, без да отива към сметката ми — от фонда за награди на Службата?“

Точно тогава бях осъзнал, че беше почти полудял от облекчение и изпълнен с една преходна благодарност към мен, защото той каза:

„Естествено, Макс, разбира се. Десет хиляди бона, ако искаш.“

„Искам, викнах, сграбчвайки го на свой ред. Искам, искам.“

Той попълни официален чек на Службата за десет хиляди бона, използвавани като платежно средство в половината Галактика. Той се хилеше, като ми го даваше, а и, можете да се обзаложите, аз също се хилех, като го вземах.

Как той възнамеряваше да се отчете за него, беше негова работа; хватката беше, че аз нямаше да давам отчет за него пред Хилда.

За последен път стоях в кабината, звънейки на Флора. Не се решавах да се вживея в предстоящото, докато не пристигна в дома ѝ. Добавъчният половин час може би ѝ беше предоставил достатъчно време да си намери някои друг, ако, разбира се, и дотогава не беше успяла.

Дано отговори. Дано отговори. Дано...

Тя се обади, но беше в официални дрехи.

„Аз излизам навън — обяви тя. — Намират се и *свестни* мъже. Отсега нататък не желая да Ви виждам. Не желая изобщо някога очите ми да се спират върху Вас. Ще ми направите огромна услуга, мистър Койтоидасте, ако забравите моя сигнален номер и никога не го осквернявате с...“

Аз не казвах нищо. Само стоях, сдържайки дишането си и също така държейки чека така, че да може да го види. Само стоях. И само го държах.

Убеден съм, че при думата „осквернявате“, тя пристъпи напред, за да го разгледа по-добре. Тя не беше кой знае колко образована, това момиче, но можеше да прочете „десет хиляди бона“ по-бързо от който и да било колежки възпитаник в Слънчевата система.

Тя каза: „Макс! За мене?“

„Всичко е за теб, бебче. Казах ти, че имах една малка работа. Исках да те изненадам.“

„О, Макс, това е чудесно от твоя страна. Всъщност не съм ти толкова обидена; малко се пошегувах. Сега идвай право тук.“ Тя свали палтото си.

„Какво стана със срещата ти?“

„Казах ти, че се пошегувах.“

„Идвам, скъпа“, казах изнемогващо.

„И с всеки един от тези бонове, ей!“, добави тя закачливо.

„С всеки един“, отвърнах.

Прекъснах връзката, излязох от кабината и сега вече можех безвъзвратно да се отдам на, на...

Чух, че някой викаше името ми.

„Макс! Макс!“ Някой тичаше към мен. „Рог Кринтън каза, че бих могла да те намеря насам. Мама е вече по-добре и аз се качих като извънреден пътник на «Унищожителят на разстояния» и за какви десет хиляди бона става дума?“

Не се обърнах. Продумах: „Здравей, Хилда.“

И тогава се обърнах и направих най-мъчителното нещо, което някога бях успявал да сторя в моя празен, скитнически, космически живот.

Успях да се усмихна.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 28,29,30/1981 г.

Разказът е отличен с трета награда в конкурса за млади преводачи, организиран от в. „Орбита“ през 1981 година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.